

[Alvilda Larsen.]

ikke har fået de oplysninger, som de øvrige partier har fået, har derfor slet ingen grund til at takke, og dog er det jo ikke sådan, at jeg og mit parti ikke kender noget til lovenes virkninger, det gør vi i allerhøjeste grad. Vi får selv afgifterne at føle, vi ved, hvordan disse afgifter rammer store dele af befolkningen, og ved, hvordan denne del af befolkningen føler disse indirekte skatter, og derudover ved vi også noget om, hvordan de brancher, der producerer og sælger de varer, der rammes af afgifterne, ser på det, og ved, at en ændring på disse områder er påkrævet.

Da vi behandlede tilsvarende lovforslag for nogle måneder siden, gav flere ordførere udtryk for ønsker om ændringer i disse love, og der var ikke nogen tvivl om dengang, at de ændringer, der tænkes på, var en nedsettelse af forskellige afgifter. Når der trods enigheden i ønsket om en nedsettelse alligevel ikke gennemførtes en sådan, bortset fra ophævelsen af afgiften på de fotografiske artikler, så skyldtes det argumentet om, at det ville være uhensigtsmæssigt og urimeligt at foretage nedsettelser midt i finansåret, og henvisning til, at lovområdet var så omfattende, at et kulegravningsarbejde, en grundig undersøgelse af lovenes virkninger, var på sin plads. Derfor fandt man, at en 3 måneders forlængelse uden ændringer var rimelig. Der kunne så blive tid til grundig overvejelse vedrørende ændringer gående ud på en nedsettelse af afgifterne. Dengang, altså for et par måneder siden, gik jeg imod den uforandrede forlængelse af disse afgiftslove, dels fordi mit parti er modstander af en hel del af disse indirekte skatter, som lader den fattige betale lige så meget som den velhavende, dels fordi jeg ikke havde tiltro til, at ministeren tre måneder senere, altså i dag, ville møde med forslag om nedsettelse og afskaffelse af en del af de indirekte skatter.

Ministeren gav allerede i sin fremsættelsestale ved sidste forlængelse udtryk for, at han ønskede at bevare alle disse afgifter. Mit parti ønskede ændringer, nedsettelser, foretaget med det samme. Jeg omtalte ved den lejlighed det urimelige i at opretholde beskatning af f. eks. de elektriske artikler, sikringer og pærer, beskatning af papir, mineralvand, tændstikker, kaffesurrogat —

for blot at nævne nogle af de mest horrible skatteobjekter — og jeg henledte opmærksomheden på det farlige, der også er i denne lovgivning, nemlig at afgifter, der er pålagt varer i en bestemt situation og til et bestemt formål og oprindeligt var tænkt som en midlertidig foranstaltning, uden videre gøres permanente, som det f. eks. har været tilfældet med kaffesurrogat for mange år siden. Også andre partiers ordførere gav da udtryk for ønsket om ændringer på dette område. Alligevel afviste finansministeren enhver tale om ændringer og henviste til, at nu kom forslagene jo til behandling igen her i det høje ting om nogle måneder, og så måtte man se på sagen.

Nu står vi altså her med forslagene igen, og jeg må sige, at jeg er forbavset over, at forslagene i dag igen kun går ud på en uforandret forlængelse. Der er ikke en eneste ændring, ikke en eneste afgiftsnedsettelse, til trods for at disse afgifter på forbruget udgør en så stor del af den skattebyrde, der hviler særlig hårdt på den arbejdende befolkning. Der er ikke noget forslag om en eneste ændring, en eneste nedsettelse, til trods for at flere partier, ja, alle partier her i salen, for 3 måneder siden gav udtryk for ønsker om nedsettelse af visse afgifter.

Ja, men vi kan ikke undvære de penge, som disse forbrugsafgifter giver statskassen, siger finansministeren. Jeg vil i denne forbindelse, rent bortset fra at man kan henvise til de udgifter, staten har, hvor der kunne gennemføres besparelser — man kan drøfte spørgsmålet om nødvendigheden af at bruge de mange millioner til militærudgifterne o. s. v. — spørge, hvad man tror befolkningen mener om f. eks. dette, at der stadig opkræves tillægsafgift af motorkøretøjer, hvis provenu går til vejfonden, når befolkningen ved, at der i denne vejfond efterhånden er opsamlet 700 mill. kr., og at disse millioner ikke anvendes til formålet. 700 mill. kr. ligger der i vejfonden, og den vokser stadig, og så siger finansministeren, at det er nødvendigt at opkræve tillægsafgift på motorkøretøjer. Det kan ikke være rigtigt. Det er den slags, befolkningen står uforstående overfor. Derfor kan jeg heller ikke godkende den forklaring, at alle de indirekte skatter er nødvendige, fordi staten fattes penge.

Jeg vil henvise til de indvendinger, der